Ч. 103. Второк 23 (10) мая 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за злоєнем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поединоке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Ще про справу нового войскового закона. — Розбите альбаньских ворохобників. — Анґлійска праса про гостину цісаря Вільгельма. — Відплата Хінців.

Як ми вже доносили, предложеня що до войскових реформ будуть передані угорскій палаті послів завтра, т. є. вівторок. Референтом закона войскового і закона о гоиведах має бути бар. Шолінносі, а референтом карної войскової процедури Ґеза Кемедій. При кінци тижня займуть ся предложенями комісиї войскова і правнича. Імовірно аж в половині червня прийдуть войскові закони під наради повної палати. Опозиция не робить в тій справі великих трудностий; лише партия Юшта опирає ся, але она стоїть в палаті в тій справі відокремлена, бо всї инші опозицийні сторонництва ухвалили залишити обструкцию що до тої справи.

Проєкт войскового закона реформує також постанови про службу однорічних охотників, і то в напрямі як найбільших улекшень.

І так побіч матуристів ґімназий, шкіл реальних і середних шкіл нового типу (ґімназийно-реальних) право однорічної служби мають одержати також абсольвенти шкіл рільничих, лїсових, промислових, моряцких, шкіл красних штук і фахових промислових шкіл, на скілько ті школи дають просьвіту середну, а не початкову. Крім того войскова власть може признати право однорічної служби особам, які не можуть виказати ся скінченем середної школи, але проявили на поли лїтератури, штуки, артистичного промислу, технїки і т. п. дїяльність, з якої можна вносити, що їх просьвіта рівнає ся набутій в середній школї. Вкінци право однорічної служби можуть набути також абсольвенти VI. кл. ґімн., коли здадуть перед войсковою комісиєю специяльний кваліфікацийний іспит.

Всї однорічні охотники мають відбувати службу на державний кошт — з виїмком кавалериї, трену і кінної артилериї, де знов нормою буде служба на власний кошт. В тих родах войска, де нормою є служба на державний кошт, можна єї відбувати на власний кошт тілько на специяльну просьбу. Однако кождому однорічному охотникови вільно буде мати власне мешканє і власний харч, так що ніхто не буде примушений мешкати в касарни і харчувати ся войсковим харчем. Теперішні іспити на резервових офіцирів будуть знесені; іменованє кадетом або офіцирюм в резерві буде відбувати ся на основі загального поведеня підчас однорічної служби.

Асентеровані підчас науки в середній школї будуть мати право вже в послїднім роцї науки старати ся о признане однорічної служби, але то признане буде важне тілько в тім випадку, коли они перед 1 жовтня того-ж року викажуть ся сьвідоцтвом.

Час відбутя служби можна буде відсунути поза 24 рік житя, коли до сего є важні причини, як докінчене студий, відбутє вступної практики в урядї і т. п. Важні улекшеня мають бути заведені для студентів медицини. Тепер они відбувають пів року служби при лінії, а пів по одержаню докторату при шпитали, значить, тратять пів року для студий. Отже щоби сій стратї запобігти, служба при лінії має тревати для медиків тілько три місяцї і они єї зможуть відбути підчас вакаций, а решту року, т. є. девять місяців будуть они служити по докторатї при шпитали.

З Константинополя наспіла вість, що комендант турецких войск в Албанії, Торґут Шефкет паша доніс там, що в пятницю вечером побідив цілковито Албанців.

По кількагодинній завзятій борбі розбито Албанців на голову. Найбільша їх часть дістала ся до неволї, прочі полягли. Лиш незначній скількости ворохобників удало ся утечи,

---

26)

ПРИГОДИ БРИҐАДИЄРА ЖЕРАРДА.

З анґлійского — Конана Дойлє.

(Дальше).

Що правда, коли я лежав тодї перед тою печерою опришків не мав анї часу анї охоти займати ся подібними річами. Ті три посїпаки дїявола кинули мене під дерево, сїли недалеко мене, плювали о заклад і курили циґара.

Щож я мав дїяти в такім положеню? Не був ще нїколи в житю в такій розпучливій халепі, але сказав собі:

— Відваги, лише відваги, хлопче! Ти чейже не тому став в 28 роцї житя полковником, що вмів танцювати котильона! Зрештою ти не впав на голову Стефане! Видобував ся вже сотки разів з халепи, а і та не буде певно послїдна!

І я розглядав ся пильно довкола, як менї висмикнути ся, та побачив щось, що мене здивувало.

При яснім сьвітлї місяця та огню запримітив я напротив себе по другій сторонї полянки велику сосну, котрої пень і долїшні галузи були почорнїлї як би недавно горів там великий огонь.

Коли я став приглядати ся близше, побачив виразно на дереві в невеликій висотї пару кавалерийских чобіт, що висїли до гори ногами.

Тепер огонь блиснув ще більше і я побачив виразно, що кожда нога була пробита цьвяхом, котрий єї держав. Нагло заволодїла мною гроза, бо стало менї ясно, що чоботи не були порожні. Я відвернув голову трохи на право, щоби переконати ся, що там висить і чому під деревом розпалено великий огонь.

Панове, лише з трудом приходить ся менї описати, що я там побачив, а не хочу, щоби вас мучили страшні сни. Але якже можу вас завести між ішпаньских опришків, не показуючи вам, що се були за люде і в який спосіб вели війну?

Все таки мушу вшанувати ваші почуваня і зазначити лише, що я вже знав, чому кінь пана Відаля стояв без їздця в лїсї, і бажав з цїлого серця, щоби свою страшну судьбу знести відважно як Французови яло ся.

Можете собі, панове, уявити, що вид сей не дуже мене розвеселив.

Коли я був в печері у начальника, моя скаженість з причини страшної смерти молодого Субірона так мене цїлого заняла, що не подумав зовсїм про своє власне положене.

Річ природна, було би розумнїйше не сперечати ся з тим драбом, але тепер було вже запізно. Я витягнув корок з фляшки і мусїв тепер випити вино.

Крім того сказав я собі, що коли вже невинний комісар погиб так страшною смертию, я певно не міг сподїватн ся, що зі мною будуть поводити ся лагіднїйше, коли вже одного з них так по козацки опорядили.

Нї, моя доля була припечатана — тепер ходило лише о то, щоби вмирати гідно. Потвора та буде сьвідком, що Стефан Жерар помер так, як жив і що бодай оден бранець перед ним не затремтїв.

А коли я так лежав під деревом, пригадали ся менї всї женщини, які будуть мене оплакувати; я подумав про свою сердечну матір, про цісаря, про свій полк. Якже відчувати будуть недостачу мене, як дуже будуть жалувати мого молодого житя! Так панове не встидаю ся признати, що ті сумні думки порушили мене до сльов.

Все таки розглядав ся я відважно за чимсь, що могло би мене уратувати, чейже я мужчина, а не скотина, призначена на заріз.

Я почав тайком звільнювати трохи пута на руках і ногах, а рівночасно шукав пильно способу видобути ся з тої халепи. Одно було для мене ясне: гузар є лише півчоловіком, коли не має коня, а однак моя друга половина пасла ся спокійно у віддали може 60 кроків від мене.

Мої думки перенесли ся також і на инший предмет. Стежка, якою ми прийшли крізь гори, була так вузка, що кінь лише поволи і з трудом міг нею посувати ся. Але в противнім напрямі дорога видавала ся менї рівнїйшою і спадала лагіднїйше в долину.

Лише ноги в стремена і шаблю до руки, а потім сьмілий скок і знайду ся небавком поза обсягом того хробацтва в горах!

Ту вість принято в Константинополи з великою радостию, бо побіда Торґута паші вийшла сьвітлїйша як можна було надіяти ся.

Льондоньский „Daily Telegraph“ а також деякі инші анґлійскі часописи містять одушевлені статї про гостину цісаря Вільгельма в Анґлії. „Daily Telegraph“ каже, що вислїд тої гостини перевисшив всї ожиданя і викликав велике враженє. Найважнїйша річ є та, що всї верстви анґлійского населеня від найвисших до найнизших сполучили ся, аби цїсареви дати доказ, як дуже Анґлія єго цїнить. Гостину цїсаря Вільгельма лучать деякі круги також з плянами подружя в цїсарскій родинї, бо цїсар Вільгельм, як кажуть, хотїв би видати свою дочку за кн. Уельского, найстаршого сина короля Юрия.

Нїмецка цїсарска пара разом з дочкою від'їхали в суботу по полудни з Льондона до Нїмеччини.

Як доносять з Петербурга, хінське правительство у відповіди на масові видалюваня хінських робітників з российского надамурского краю, видалило цїлий ряд российских робітників, котрі працювали в північній Манджурії, не полишаючи їм зовсїм часу на управильненє своїх інтересів і приневолюючи їх до безпроволочного виїзду з краю.

Новинки.

Львів, 22 мая 1911.

— **Є. Е. Епископ Конст. Чехович** виїздить дня 25 с. м. на канонїчну візитацию порохницкого деканата і від 23 с. м. не буде приймати сторін.

— **З зелїзниці.** З причини перебудови моста межи Вільшаницею а Устриками зміняє ся тимчасово розклад їзди особового поїзду ч. 1317 на частиннім шляху Нове Загірє-Устрики від 1 червня с. р. на час около 3 місяців, як слїдує: Нове Загірє відїзд 8 25 рано, Залуже 8 33, Лїско-Лукавиця 8 41, Угерці 8 51, Вільшаниця 9.—, Устрики приїзд 9·22. Повисші часи подає ся після середно-европейского годинника і они лише незначно ріжнять ся від нинїшного розкладу їзди.

— **Шевченкові роковини.** Українсько - рускі товариства в Гусятинї устроюють в четвер дня 25 мая 1911 велике народне сьвято з нагоди 50-лїтних роковин смерти Т. Шевченка. Проґрама: І. Богослуженє о год. 8 рано, II. о год. 10 перед полуднем похід дїтий, Соколів, Січий і т. д. з відділом кінним на площу „Гайки“ за шпиталем; III о год. 12 в пол. популярна академія; IV. о годинї 7 вечером великий концерт. В академії возьмуть участь пп. Іван Кивелюк і М. Петрицкий. — Того самого дня о 5 год. по полудни відбуде ся в Бучачи заходом укр.-руских товариств в „Топільках“ концерт з привітними промовами. Білєти продає скорше торговля п. Клима Роговиньского.

— **Нещаслива пригода.** З Тернополя доносять про таку сумну пригоду: Жена професора тутешної семинариї учительскої п. Казимира Турецка ідучи до костела упустила случайно цвікер на землю. В хвили, коли схилила ся, щоби єго піднести, наїхав на неї з цїлим розгоном віз тяговий і дишлем вдарив так сильно в голову що п. Турецка впавши на брук дістала потрясенє мозку і до чотирох днів померла в тяжких муках.

— **Сташна катастрофа в Парижи.** Єсть якась приповідка, в котрій сказано, що „постарано ся вже о то, щоби дерева не виросли до неба“. Слова ті можна сьміло примінити й до людий, котрим конче забагло ся лїтати, як птиці попід небеса; постарано ся вже о то, щоби люди не виходили поза той круг, який їм природа назначила. Від коли людем забагло ся лїтати воздухами, було вже тілько катастроф, тілько людий наложило головою за ту свою забаганку, що як так дальше піде, то певно людем відхоче ся лїтати. Новим остереженем перед сим незвичайно сьмілим спортом — бо лиш так треба би по правдї називати ту людску забаганку — можна уважати найновійшу катастрофу, яка стала ся минулої недїлї рано в Іссі ле Мулїно коло Парижа. Істория сеї катастрофи, в котрій згинув францускиий мінїстер Берто, а президента мінїстрів Монїса страшно покалїчило, єсть слїдуюча.

Редакция ґазети Petit Parisien устроїла була минулої недїлї змаганя в лїтаню визначуючи до того дорогу з Парижа до Мадриду. В Іссі ле Мулїно коло Парижа мали розпочати ся ті змаганя і тут мав відбути ся злет. На поли злету зібрало ся було вчера досьвіта множество людий. Небо було захмарене, а у висших верствах воздуха дув сильний вітер від півночи. Злети мали відбувати ся що 5 мінут. До години чверть на 6 рано розпочали подорож два летуни. Більшість не хотїла пускати ся в дорогу з причини сильного вітру. Площинець (аероплян), кермований Де Віссотом, перевернув ся, але летунови не стало ся нїчого.

Около пів до 6 піднїс ся у воздух на своїм лїтаку Трен, котрого уважають загально за сьмілого летуна і летїв колесом у висоті 30 метрів. Видко було, що лїтак хитає ся сильно. Трен навернув і дав притїм рукою знак публиці, котра плескала в долонї, щоби не зближувала ся.

В тій хвили добачено, що через поле злету переходила в поперек громадка осіб, котра почала втікати перед площинцем. Трен, що летїв вже у висоті лиш 3 метрів, в'їхав в середину тої громадки. Чи єї не видїв, як ішла, чи може вже було за пізно, щоби єї оминути, годї знати. Побачено лиш, як шість чи сім осіб перевернуло ся, мов би їх шруба одноплощинця підкосила, або як би він їх прикрив собою. Серед публики счинив ся крик перестраху.

Публика зразу не знала, хто став ся жертвою катастрофи і пустилась до місця пригоди. Трен видобув ся зпід розбитого лїтака і на вид катастрофи робив враженє чоловіка,

---

Так я собі подумав і працював ще крадком руками та ногами, коли начальник ватаги вийшов з печери. Підійшов до раненого, що стогнучи та зітхаючи лежав при огни. Поросмовляли оба хвилю, потім кивнули оба головами і споглянули в мою сторону.

Опісля Ель Кухільльо сказав щось тихо до своїх, а потім цїла ватага сплеснула в долонї і почала ревіти з одушевленя.

Виглядало се дуже підозріно, тому я дуже втїшив ся, коли запримітив, що мої руки значно звільнили ся і небавком могли вискочити з пут, які їх вязали. На жаль я не міг того самого сказати про мої ноги, бо при найменшім ворухненю так мене кости боліли, що я мусїв пригризти вуси зубами, аби голосно не крикнути. Отже не лишало ся менї нїчо инше, як лежати спокійно і ждати, що дальше з того буде.

По перше, я не міг зрозуміти, що ті драби задумують. Один з них виліз на молоду сосну по другій стороні полянки і привязав до єї вершка линву, а потім привязав другу линву в той сам спосіб до дерева, що находило ся недалеко. Оба кінцї линов звисали спокійно і я з немалою цїкавостию дожидав, що дальше стане ся.

Цїла ватага почала тягнути одну линву, аж молоде, сильне дерево вигнуло ся в каблук, дотикаючи вершком землї, а потім линву привязано до пня. Коли й друге дерево вигнули в той сам спосіб, вершки обох дерев находили ся у віддали ледви кількох стіп від себе; мусїли очевидно повернути до свого давного положеня, коли перетне ся линви. Тепер я пізнав диявольский плян тих драбів.

— Виглядаєте на сильного чоловіка — відозвав ся до мене начальник, що з диявольским усьміхом наближив ся до мене.

— Коли мене розвяжете, покажу вам, який я сильний — відповів я.

— Хочемо довідати ся, чи ви так сильний, як онті два молоді дерева — говорив дальше — тому хочемо ваші ноги привязати до кінців обох линов а потім пустити. Коли ви будете сильнїйшим, буду з того вдоволений; колиж покаже ся, що дерева сильнїйші від вас, пане полковнику, будемо мати памятку по вас по кождій стороні нашої невеликої держави!

Розсьміяв ся голосно, а решта пішла радо за єго приміром.

Ще нинї, коли находжу ся в мелянхолїйнім настрою або маю напад давних болів в лици, переслїдує мене вид їх темних, диких лиць з білими зубами при огни.

Дивна річ, — а я не одинокий, що зробив то спостереженє — як бистрими стають ся в таких випадках наші змисли. Я вірю сьвято, що чоловік в нїякій хвили не спостерігає так вірно і живо річи із зовнїшного сьвіта, як тодї, коли грозить єму нагла і неприродна смерть. Ніс, очи і уха працювали тогди у мене з такою бистротою, як пізнїйше лише у хвилях великої небезпечности.

І стало ся, що на довго перед иншими, навіть вже заки начальник до мене промовив, я почув легкий, одностайний шелест; спершу був ще далеко, але наближав ся все більше. Спершу був немов легкий гомін, але коли опришки розвязали менї пута на ногах, щоб завести мене на місце страченя, я почув так виразно, як нїколи потім нїчого в житю не чув, тупіт кіньских копит, легкий брязкіт ланцухів і удари шабель о стремена.

То мусїли бути гузари! Як міг помилити ся я, що був при легкій кавалериї від хвилї, коли під носом показав ся менї перший мох.

— На поміч, товариші, на поміч! — кликнув я так голосно, як лише міг, а хотяй затикали менї рот і волїкли мене до дерев, я кликнув ще раз: — На поміч, хоробрі люди! Хлопці, поможіть менї! Мордують вашого полковника!

Моє положенє і мої рани відобрали менї на хвилю сьвідомість і я думав, що ось — ось побачу пятьсот моїх хоробрих гузарів з бубнами і в повнім лаштунку на полянцї.

Однак дійстність не дуже відповідала моїй уяві, бо мої очи побачили лише гарного молодого чоловіка на величавім кони. Мав здорове, веселе лице, а цїла єго постава сьвідчила про лицарскість — властиво стать та пригадувала менї дуже мене самого.

Сурдут єго мусїв колись бути червоний, але там, де стрінув ся з воздухом, набрав краски сухого дубового листя. Однак на раменах мав золоті еполєти, а на голові блискучий сталевий шолом, прикрашений з боку сталевим пером.

Коротка команда і малий гурт задержав ся, між тим коли єго провідник пігнав наперед а огонь осьвітив єго гарне лице та гарну голову коня.

Очивидно зараз по особлившім унїформі я пізнав, що мав перед собою Анґлїйця і хотяй нїколи їх перед тим не бачив, від першого погляду зміркував по їх мужескій поставі, що не сказано менї про них за богато, говорячи, що то хоробрі вояки.

— Що тут дїєть ся? — кликнув офіцир можливо найгіршою французчиною. — Хто тут кликав о поміч?

В тій хвили я благословив годину, в котрій О'Брієн, потомок ірляндских королів, учив мене по анґлійски.

Тимчасом розвязано менї ноги. Я витягнув чим скорше руки з пут, побіг скоро як блискавиця до огню, де лежала моя шабля, вхопив єї і мимо рани в нозї вскочив на коня небіщика Відаля.

Я відпняв чим скорше поводи від дерева і заки опришки мали час виміряти до мене з пістолєтів, я станув при анґлійскім офіцирі і крикнув:

— Піддаю ся вам, пане! Гляньте на то дерево по лївій стороні, а побачите, що ті драби вираблюють з людьми, котрі дістали ся в їх руки.

В тій хвили полумінь блиснула яснїйше і можна було видїти тїло бідного Відаля. Справдї, був се страшний вид!

(Дальше буде).

що зійшов з розуму. Насамперед видобуто Моніса, котрий був тяжко ранений і не давав знаків житя. Єго віднесено до амбулянсу. Міністра Берто вдарила здаєсь шруба літака і відорвала єму зовсім праву руку. І єго віднесено до амбулянсу.

Громадка, на котру впав одноплощинець Трена, складала ся з яких 20 осіб, між котрими були офіцияльні особи, як: оба згадані міністри, префект поліциї Лепін, ґенерали Монурі і Рок; син міністра Моніса, Антін Моні, Ганрі Дайч і члени комітету. Свідок катастрофи, що був серед офіцияльних личностий, так розповідає:

Префект поліциї Лепін порадив нам, щоб ми пішли на противну сторону поля, звідки можна дальше видіти. Ми так і зробили; коли ми були майже на середині поля, побачив я, як Трен підлетів у воздух; я мав таке враженє, як колиб Трен не знав, що має робити, де мав спустити ся, здавало ся, що хоче оминути віддїл кірасиєрів.

Нараз навернув, щоби спустити ся на землю. Апарат захопив міністрів Берто і Моніса та Генриха Дайча. Берто згинув на місци в наслідок того, що єму розбило голову. Моніс, котрий мимо тяжких ран був притомний, зажадав, щоби єго відвезено до міністерства справ внутрішних. Дайча лиш потовкло і він дістав нервового потрясеня.

Син премієра Антін Моні розповідає: „Громада офіцияльних личностий спостерегла нараз надлїтаючий на неї в шаленім розгоні площинець. Я потрутив батька так сильно, що він упав і може длятого уйшов смерти. Ми виділи рамя міністра війни зовсім відорване від тіла лежаче в калюжи крови". — Самого Антона Моні зранила штаба літака лиш легко в ногу. Після білетину виданого в неділю рано о 9 має Моні в правій нозї зломані обі кости, єсть тяжко потовчений на цілім тілі, ціле лице має подерте, зломану кість носову і жалуєсь на внутрішні болі, з чого здогадують ся, що має поломані ребра.

— Гради і зливи. З ріжних сторін нашої держави і з Німеччини надходять вісти про страшні градові тучі і зливи, котрі наробили великої шкоди. Так и. пр. в Чехах в ріжних сторонах настала в послідних днях повінь. В Бударах (Буднав) стояла вода на метр високо, а люди мусїли аж на дахи домів повилазити. Перед двома днями впав там град і лежить ще доси на полях верствою грубою на яких 20 центим. В значній части Моравн настала повінь, а вода все ще прибуває в наслідок зливних дощів. Такі самі вісти надходять і із Шлеска, де повінь прибрала вже характер катастрофи.

— На кару смерти. В пятницю вела ся перед львівским судом присяжних карна розправа против Ганки Піцишинової, жінки господаря з Мальчиць, обжалованої о убитє двомітної неправесної дитини служниці Хаии Айзенрівної, котру взяла на вихованє. На основі вердикту присяжних трибунал засудив обжаловану за злочин убийства на кару смерти через повішенє. Іменем суду присяжних проф. др. Твардовский просив о представленє засудженої до ласки монаршої.

— Дрібні вісти. Нині розпочала ся судова розправа против Казимира Левицкого убийника бл. н. Оґіньскої-Шендеровичевої. Розправа визначена на 5 днів відбуває ся тайно. — Герш Берґер, купець в Коломиї збанкротував. — Поліция арештувала оногди за злочин рабунку Володислава Ясіньского. Підчас ревізиї в єго мешканю знайдено годинник, який він зрабував п. Ігн. Синькови. — П. М. Войціховска згубила золотий ланцушок з медаликом.

Телеґрами.

Будапешт 22 мая. Супротив чутки, мов би стан здоровля цїсаря погіршив ся, заявляють з компетентної сторони, що цїсар тїшить ся якнайліпшим здоровлєм і залагоджує свою звичайну дневну проґраму. Нині рано відбув цїсар довший прохід по парку.

Угорске бюро кореспонд. доносить з Ґеделе: Проф. Найсер, котрий прибув нині рано вертає вже нині до Відня. Нині прибув тут бар. Бінерт і був о 11 г. у Монарха на довшій авдиєнциї. Завтра прибуде тут міністер Вікенбурґ і буде на авдиєнциї.

Петербург 22 мая. Посли до Думи уважають за імовірне, що Столипін буде іменований канцлєром, а сенатор Найгардт міністром справ внутрішних.

Париж 22 мая. З причини катастрофи король Петро відрочив свою гостину в Парижи; відкликано всї з тої нагоди заповіджені торжества.

Париж 22 мая. Президент Фалієр одержав від цїсаря Франц Йосифа депешу з висказами сочувства з причини катастрофи.

Париж 22 мая. Коли літак Трена зближав ся до громадки офіцияльних личностий, міністер Берто відскочив на бік але мимо того не уйшов смерти. Одноплощинець перелетів саме понад префектом поліциї Лепіном, котрому нічо не стало ся.

Ню-Йорк 22 мая. З Хуарес доносять, що підписано договір мировий.

Надіслане.

— Домашна кухня. (Як варити і печи?) Зладила Леонтина Лучаківска. Львів 1910. Накладом Миколи Заячківского. З друкарні Івана Айхельберґера, Львів, Ринок ч. 10. — Цїна одного примірника 1 К 50 с.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2^{22}**, 5^{50}, 7^{30}, **9,** 10^{15}, **1^{30}**, **2** §) 5·48, 7^{15}†) **8·25**, 9^{50}.

†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10,** 5·40, 10^{10}†), 10^{30}.

†) з Красного.

З Черновець: 12^{05}, 5^{45}†), 8·05, 10·25*), 2^{05}, 5·52 **6^{26}**, 9^{34}

*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·00.

§) Від $^{18}/_{6}$ до $^{10}/_{9}$ включно лиш в неділї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55,** 5·16, 10·13, 9·52†)

†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)

*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§).

*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.

*) до Ряшева, §) від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ включно щодень, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·46, 11·13.

†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·20**, 3·05*), 6·29†), 10·48.

*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·25.

§) Від $^{18}/_{6}$ до $^{10}/_{9}$ включно лиш в неділї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).

*) до Рави рускої (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 6^{00}.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33,** 9·09, 11·33.

†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)

*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)

*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Ловиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).